

Núm. de Protocol: 93-102

S E N T E N C I A N U M . 9 5 - 4 0

PARTS:

Apel.lant: M.I. Govern

Representant i advocada: Sra. M.V.T.

Apel.lada: Sra. J.M.M. i veïns

Representant: Sra. C.S.M.

Advocat: Sr. F.M.

Apel.lada: Sr. I.F.M.

Representant: Sr. J.A.V.

Advocat: Sr. J.S.

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: Lluís Saura Lluvià

Magistrats: Bernard Plagnet

Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 13 d'octubre de 1995.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número 93-102.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat Sr. **Albert Andrés Pereira**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La sentència de 31 de març de 1995 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i a les al·legacions de les parts, va estimar parcialment la demanda interposada per la Sra. J.M.M. i altres, tots ells veïns de la zona residència d'Auvinyà, contra la desestimació per silenci del recurs de reposició formulat contra els Decrets del M.I. Govern núms. F/93/251 i F/93/252, de data 14 d'abril de 1993, mitjançant el qual no van ser admeses a tràmit, per manca de competència, les sol·licituds que havia presentat el Sr. I.F.M., per tal de que fossin aprovats el reglament general de les urbanitzacions que componen l'esmentada zona residencial i el projecte de la xarxa de distribució d'aigua potable.

Si bé la sentència del Tribunal de Batlles va confirmar el criteri de la resolució administrativa impugnada quant al reglament general de les urbanitzacions, no va ser així quant a l'aprovació del projecte de la xarxa de distribució d'aigües, respecte de la qual es disposà que el Govern havia de tramitar la sol·licitud corresponent, per tal de comprovar el compliment de les condicions de seguretat del projecte tècnic.

2.- Contra aquesta sentència, el M.I. Govern presentà recurs d'apel·lació el 27 d'abril de 1995, el qual fou formalitzat el 22 de maig següent davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia. L'apel·lant, tot i acceptar el pronunciament de la sentència impugnada quant a les potestats administratives relatives a l'aprovació dels projectes de xarxes de distribució d'aigua potable, entén que aquestes potestats comprenen també l'establiment de les condicions tècniques que han de complir aquelles instal·lacions d'abastament d'aigua, per tal de garantir-ne la potabilitat.

3.- Del recurs d'apel·lació formulat pel M.I. Govern se'n va donar trasllat a les altres parts, les quals van manifestar expressament, mitjançant escrits presentats el 19 i 20 de juny de 1995, que no s'oposaven a les pretensions de l'apel·lant.

4.- El dia 6 de setembre de 1995 tingué lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar allò més adient a la defensa de llurs interessos.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, de conformitat a allò que estableix l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Atès que les parts han consentit els pronunciaments de la sentència apel.lada relatiu a l'absència de potestats administratives per tal d'aprovar el reglament general de les urbanitzacions que componen la zona residencial d'Auvinyà, l'objecte d'aquest recurs queda reduït a examinar les qüestions que planteja l'aprovació de la xarxa de distribució d'aigua potable de l'esmentada zona residencial i, especialment, l'abast de l'acte d'autorització.

En relació amb aquest punt, la sentència apel.lada ha entès que la intervenció del Govern queda reduïda a la comprovació, per raons de seguretat, de les instal.lacions que componen la xarxa de distribució, tal i com es desprèn de l'Ordinació II, apartat III, aprovada pel M.I. Consell General el 30 de juliol de 1980, i de l'article 11 de la Llei de policia i protecció de les aigües, quedant exclosa la verificació de la qualitat i potabilitat de l'aigua objecte de subministrament, que correspondria en exclusiva al Comú, d'acord amb l'article 4.10 a) de la Llei qualificada de delimitació de competències dels Comuns.

Aquesta conclusió és discutida per l'apel.lant, el qual entén que, a més de vetllar pel compliment de l'Ordinació II del Consell General a que abans s'ha fet referència, el Govern es troba facultat per tal de reglamentar les condicions tècniques que han de complir les instal.lacions d'abastament d'aigua per al consum humà, a fi de garantir-ne la potabilitat, qüestió sobre la que s'ha de pronunciar l'autorització litigiosa, com es desprèn de l'article 10 de la Llei de policia i protecció de les aigües.

Tercer.- No es pot deixar de fer esment al fet de que la posició de l'apel.lant en aquesta segona instància resulta certament paradoxal, ja que considera que la sentència impugnada no recull en tota la seva extensió les atribucions

del Govern en matèria d'abastament d'aigua potable, mentre que anteriorment -tant en via administrativa com a la primera instància d'aquest procés- havia sostingut la seva manca de competència per autoritzar el projecte litigiós.

Malgrat aquest fet, és procedent abordar en aquesta instància la qüestió debatuda, atès que afecta de forma evident i directa l'interès general, i no hi ha oposició de les altres parts processals.

Quart.- No resulta infreqüent en l'àmbit del Dret administratiu que determinades matèries o sectors d'activitat siguin intervingudes per diverses Administracions -o per diferents òrgans d'una mateixa Administració- en funció de cadascuna de les facetes que ofereix l'esmentada activitat, les quals són regulades per normes jurídiques diverses, que possibiliten aquella múltiple intervenció des de la perspectiva i amb les finalitats pròpies de cada norma.

Pel que fa a l'abastament d'aigua potable objecte d'aquest procés, és clar que aquesta activitat pot ser reglamentada tant des d'un punt de vista urbanístic, com sanitari, com -finalment- des de la perspectiva de la prestació material del servei públic corresponent.

Cinquè.- Ultra la verificació de les instal·lacions d'abastament, en els termes de l'Ordinació II del M.I. Consell General de 30 de juliol de 1980, abans esmentada, la Llei de policia i protecció de les aigües habilita el Govern per tal d'intervenir, no tan sols respecte al compliment de les mesures de seguretat, sinó també pel que fa a la verificació de la qualitat de les aigües destinades al consum humà. Aquesta habilitació inclou la potestat de reglamentar les condicions tècniques que han de complir les instal·lacions per tal de garantir la potabilitat de l'aigua (article 10 de la Llei), i també la pràctica de controls analítics periòdics amb la mateixa finalitat (article 9).

D'altra banda, la Disposició addicional única de la Llei preveu la possibilitat de que siguin necessàries altres autoritzacions, ja que la intervenció del Govern que s'estableix en aquest text legal constitueix un requisit específic del règim sanitari de les aigües.

Aquest marc normatiu no resulta afectat pel contingut de l'article 4.10 a) de la Llei qualificada de delimitació de competències dels Comuns, ja que aquest es refereix a la prestació del servei públic de captació,

tractament i distribució d'aigua potable, la qual cosa comporta que les administracions comunals estan encarregades de dur a terme aquesta activitat de prestació, sense que això exclogui les facultats normatives i d'execució que, des del punt de vista sanitari, venen legalment atribuïdes al Govern.

Sisè.- La regulació legal que ha quedat exposada permet concloure que la intervenció del Govern en matèria d'autorització de xarxes d'abastament d'aigua no queda limitada a la verificació de les condicions de seguretat de les instal·lacions, sinó que s'estén a la reglamentació de les seves condicions tècniques per tal de garantir la potabilitat de l'aigua, així com a la realització de controls periòdics amb aquesta finalitat.

Setè.- Com a conseqüència dels raonaments precedents, cal estimar el present recurs d'apel·lació, sense que sigui procedent recollir cap dels pronunciaments addicionals, que sol·licita la representació de la Sra. J.M.M. i altres, ja que aquesta petició resulta incongruent amb la seva situació processal com a part apel·lada.

D E C I S I O

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

Estimar el recurs d'apel·lació formulat per la representació del M.I. Govern contra la sentència de 31 de març de 1995 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, la qual es confirma en tots els seus extrems, amb l'addició de que l'autorització a que es refereix l'apartat 4t. de la seva part dispositiva ha de tenir l'abast que resulta del fonament de dret sisè d'aquesta resolució.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manen que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les
parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré